

El rei i el procés

«Per què hauria de canviar el rei la seva mà dura amb el sobiranisme català, si gràcies a aquest moviment es va coronar de veritat?»

El pitjor que li pot passar a un monarca és que generi indiferència entre els seus súbdits o només es parli d'ell per referir-se a escàndols de corrupció de la seva família, les seves caceres o les aventures amoroses. Això era el que li passava al rei Juan Carlos, més enllà que entre la gent de més de cinquanta anys n'hi hagués molts que li valoraven el seu paper davant l'intent de cop d'estat del 23-F, tot i que alguns quan en parlaven, es preguntaven si el Rei hi havia estat o no implicat.

El seu successor el rei Felipe, fins fa tretze mesos resultava indiferent a la majoria de la població i gairebé només es parlava d'ell i la seva dona a les pàgines i programes de societat i salsa rosa i, indirectament, a les de política pel procés judicial del cas Urdangarin.

Tot va canviar el 3 d'octubre de l'any passat quan va fer un discurs televisiu legitimant l'"A por ellos!", la mà dura policial i judicial contra l'independentisme català, sense fer cap autocrítica per la desproporció de les càrregues, ni cap referència, missatge o proposta directa o indirecta per destensonar el problema català tipus "no marxeu que us estimem" o "podem trobar un millor encaix de Catalunya dins d'una Espanya diversa".

El Ministeri de l'Interior i el Tribunal Suprem afinaven l'argumentació que hi havia hagut un aixecament tumultuari i violent per poder engarjolar i inhabilitar per rebel·lió i sedició als dirigents polítics i socials independentistes. I mentre els balcons de moltes ciutats de l'Estat s'omplien de banderes espanyoles, el PSOE retirava al Congrés dels Diputats la moció de reprovació al Ministre de l'Interior per la brutalitat de les càrregues policials, i molta gent, en una Espanya en què l'himne nacional no té lletra, assumia d'alguna manera com a propi aquell fragment del de la Guàrdia Civil que diu: "¡Viva España, viva el Rey, viva el orden y la ley!".

Sembla, pel que diuen molts dels dirigents independentistes, ara per ara no es tirarà pel dret. Amb el 47% no n'hi ha prou, diuen uns, que si cal acabar amb l'independentisme màgic, diuen altres, o que cal fer autocrítica del que s'ha fet, arribant més lluny que mai, per recuperar forces i esperar per tornar-ho a intentar quan hi hagi una base social molt més àmplia. Altres també diuen que cal esperar que el Tribunal Europeu de Drets Humans d'aquí a uns anys tombi les sentències condemnatòries del Suprem, si són dures com sembla que seran.

Així doncs, d'aquí deu o quinze anys, ens podem trobar amb altres majories parlamentàries, Pablo Llarena ja serà història, Carlos Lesmes i la Brigada Aranzadi ja no controlaran el Tribunal Suprem, i hi haurà una jurisprudència europea que no permetrà tornar a engarjolar a aquells que posen urnes. I potser hi haurà a Catalunya una majoria social més àmplia, sigui pel dret a decidir, sigui per la independència.

Però qui continuarà al seu tron serà Felipe de Borbón que es va guanyar el suport de milions d'espanyols gràcies al discurs del 3 d'octubre de 2017. Un suport que les reprovacions a la seva persona fetes des de Catalunya i d'alguns ajuntaments governats per Podem no faran minvar.

La persona del monarca serà, doncs, un escull a afrontar. Per què hauria de canviar ell la seva postura de mà dura amb el sobiranisme català, si gràcies a aquest moviment es va coronar de veritat? Com s'ha escrit tantes vegades al llarg de la història, tenir un enemic genera suports i lleialtats.